

כל כתבי פרק ששה עשר שבת

קוח.

עין משפט נר מצוה

ל א מיי פ"ט מהלכות
מחנות עינים הלכה י'
סמג עשין קסב טור שרי"ע
י"ד סימן רנב סעף א ב:
לא ב מיי פ"ל מהלכות
שבת הלכה ז סמג
עשין ל טו"ש"ע א"ח"ט ס'
רנ"ג:
לב ג מיי פ"ז מהלכות
מ"ע הלכה ח סמג
עשין קסב טו"ש"ע י"ד סימן
רנב סעף ד:
לד ד מיי פ"ב מהלכות
שבת הלכה ז סמג לא"ח
ס' טו"ש"ע א"ח"ט סימן שג
סעף י'
לה ה מיי פ"ל ס' הלכה ט
סמג עשין ל טו"ש"ע
א"ח"ט סימן רלא סעף א:

לעזי רש"י

פולטר"א [פילטרי"ש].
לכד.

מוסף רש"י

נחלה בלי מצרים. כמה
שנאמר (בראשית מח) ופילת
ימנו וקדמה וגו'. לא נאכזר
שנאמר (שם יג) הארץ אשר
אתה יורשה ועבד עמך את
שבת, שנאמר (שם לג) ואת
את פני העיר, שקבע תחומין
עם דמיוני ממה כן פי' ר'
שמעון (שיעור נח יד).

מוסף תוספות

א. מבעיר את הכל מלפני
השבת. מוס' הרא"ש.
ב. אבל מוון ג' סעודות אין
משיירם משום דחמץ
אסור מד' שעות ולמעלה.
מוס' הרא"ש. ג. (ד) אף אם
יחלוק סעודה אחת לשתי
סעודות. מוס' הרא"ש.

במנחה מצילין מוון ג' סעודות אחת. מכלן משמע דומן אכילה
שלישית בשבת היא מן המנחה ולמעלה ללא כחוס
שמחלקין סעודת שחרית ומזכרין צינתיים ומיהו מהא דאמרין
בפסחים ז"כ"ק (דף י"ג.) י"ד שחל להיות בשבת^א משייר מוון שמי
סעודות^ב אין רחיה מדאין משיירין

מוון ג' סעודות שאין לעשות ב'
סעודות שחרית דהא כיון שאוכל הכל
שחרית^ג חשיב כסעודה אחת ועוד
אומר ר"י שיש כחן איסור ברכה
שאניה זריכה כדאי' זכ"ל לו (יומא
דף ע.) גבי ובעשור שבחומש הפקודים
דקאמר וימיני ס"ת אחריתא ונקיף אי"ר
שמעון בן לקיש מפני ברכה שאניה
זריכה: **מבכר בפונדיון בו'.**
היינו כר' יוחנן בן זבדוק דחשיב
ככר בפונדיון מד' שאין צולע שמי
סעודות דעירוב ופליג החס (עירובין
דף ע"ב:) ארבי מאיר ורבי יהודה
שאומרין החס שיעור אחר:

והא דתנן אין פוחתין בו' נימא
רבנן היא ולא רבי חידקא.
אומר ר"י דאין לפרש שבת נותנין לו
מוון ג' סעודות דהיינו כשכח שם
זע"ש לעת האוכל דמסתמא ישבות
שם שאין רגילות כל כך ללכת ערב
שבת ובשציל שבת נותנים לו סעודה
אחת יותר ממה שנותנין לו בשאר
ימים דא"כ היכי ניחא לרבנן והלא מן
הכל אין לו כי אס' ד' סעודות אחת
שהצ"ח עמו דמלויין צדיה ושלישה
שנתנו לו וכשיאכל אחת זע"ש שבת
לא ישארו צידו רק ג' סעודות ואותן
יאכל בשבת וא"כ תיקשי נמי לרבנן
וכי אזיל ריקן אזיל כפרין בסמוך
ומיהו איכא למימר דבסמוך לרבנן
נמי פריך אכל קשה דכי משני
דמלויין ליה סעודה צדיה לא תיק'
כלום לר' חידקא דאין לו לשבת כ"א
שלו סעודות ולר' חידקא צריך ד'
ונראה לר"י דכשכח זע"ש לעת
האוכל נותנין לו מוון ז' סעודות כמו
בשאר ימים ואס' צל לשבות שם
מוסיפין לו עוד ג' סעודות וקאמר
לימא רבנן היא ולא רבי חידקא
דלרבנן ימח שם צידו ה' סעודות
בתחילת שבת ואותה שהצ"ח עמו
יאכל זע"ש ומאותה ה' סעודות יאכל
ג' בשבת ואחת צמולאי שבת ואחת
יוליך עמו אלא לרבי חידקא כשיאכל
ד' בשבת ואחת להוליך עמו למחר
א"כ מה יאכל צמולאי שבת וליכא
למימר דאמרין ליה מה דהוה לך
למיכל באפוקי שבתא אכול בשבתא
כדאמרין לעיל דהתם אמרין ליה
כדי שלא יהא ניזון מן האדקה אכל

לעולם מצילין מוון ג' סעודות. מללא אמר ארבע לית ליה דרבי
חידקא: **מכלל דפנה קמא שלש סעודות סבירא ליה.** דזהאי לא
איפליגו אלא דת"ק סבר מה שעבר כבר לא יציל ולרבי יוסי יציל:
סמחוי. קערה גדולה היא וגופין זה גבאים מאכל מצעלי צמים
ומחלקין לעניים ז' סעודות ליום

מיום ליום: לא יעול כיון דיש לו
נמלא גזל לעניים: **קופה.** מעות הן
לפרנס עניים בני טובים דזיל להו
מילתא דתמחוי ומתחלקין מע"ש
לע"ש: **י"ד סעודות לא יעול מן**
הקופה. שהרי יכול להמתין לע"ש
ההוא אכל כשיש לו מוון י"ב יעול
שהרי לא מחלק עוד עד שיגיע ע"ש
והרי לשבעה ימי שבת ריכין י"ד
סעודות: **אליהו בשבת.** שהרי
תחלה סמוך לערב ולא תצטרך
לאכול צלילה. ואף על גב דאמרין
לקמן לעולם יסדר אדם שלחנו
צמולאי שבת ה"מ למאן דלפטר ליה:
בשעניסא מוסבין ליה. בתמיה:
אלא הא מני ר' עקיבא היא. ולענין
סעודת שבת צמולאי דלפטר ליה איכא
למימר כרבנן ואיכא למימר כרבי
חידקא ומיהו האי דלריך לצריות
יעשה שבתו חול ולא יעיל על אחרים
כבוד שבתו: **אין פוחתין לעני**
העובד ממקום למקום. שאינו לן
צלילה אלא: **מכרה.** הלכות
צפונדיין כשהשער ד' שאין צולע
והפונדיון אחד מיי"ב צדינר דהוא
אחד ממ"ח צולע ושיערו לו חכמים
ככר זו לשתי סעודות היום והלילה:
לן נותנין לו פרנסת לילה. לקמן
מפרש מאי היא שהרי סעודה של
לילה ככלל ככר היא וככר זו משערינן
זעירובין (דף ע"ב:) למוון שתי סעודות
לעירובי שבתו: **ואס שבת.** אלא
שבת: **מוון פרנסת לילה.** הא קבל
ליה סעודת הלילה: **זי סדיא.** לצדין
פולטר"א להניח תחת מלאשותיו:
שז אינו מדיחין. דאין הדסה זו
אלא לחול: **הצלו של משיה.** כדאמר'
בפסחים (דף ק"ב:) דור שכן דוד
צל צו קטיגוריא צמלמדי חכמים
שנאמר ועוד זה עשייה וגו' (י"ג.) חבלי
לשון חבלי יולדה (הושע י'): **צלי מארים.**
כלומר אין לה קץ: **או ספגע.**
צמר וקראת לשבת עונג כמי: **נחלת**

את אליה הנביא לפני בוא יום וגו'
מדינה של גיהנם כתיב הכא יום וכתבי
התם^ג יום עברה היום ההוא ממלחמת גוג
ומגוג כתיב הכא יום וכתבי התם
^דביום בא גוג א"ר יוחנן משום רבי יוסי כל
המענג את השבת נותנין לו נחלה
בלי מצרים שנאמר^ה או תתענג על ה'
והרכבתך על במתי ארץ והאכלתך

הכל כבר הוא ניזון ולהכי נוטל כל זכור
ומשני דאיכא סעודה צדיה המתוך היה
סבור שהיה פשוט למקשה שהסעודה
שיוליך עמו עס אחרות זע"ש אין
נותנין לו נחלה מיד עד אחר שבת
אע"פ שבשאר ימים נותנין לו נחלה
הולך מיד עד אחר שבת ולכן היה
סבור שהמקשה לא היה יודע שהצ"ח
סעודה עמו ואין לו בתחלת השבת
אלא ד' להכי משני ליה דאיכא סעודה
המקשה משני דפשיטא ליה דאיכא
סעודה צדיה אף קשה ליה כיון דמתרש
דאיכל לכולהו וכי אזיל צדיה
עמו ופליג חס' שבתו עמו צמולאי
מכאן משני דמלויין ליה כו':

דמלויין סעודה בהדיא. וא"ת א"כ
אמאי נותנים לו ז' סעודות כיון שצ"ח
אחת עמו וי"ל דאין מחלקין תמחוי
צלילה אלא ציוס צומן הסעודה ולכן
נותנין לו שנים שיאכל אחת מיד ואחת
צלילה צמולאי שבתו עמו למחר:
א"ר שאין קבע בשתייה. מכאן יש
ללמוד צלילה כשרואה להתענות
למחר לאחר אכילה אע"פ שאינו
יכול לאכול אם לא התנה לפי שמתמנה
כשצריך סילק דעתו מלאכול מלשמות
ודאי לא סילק דעתו כדאמר הכא
דאין קבע לשמיה והיכא דלא שכיח
יין אע"ג דסילק דעתו מן היין מ"מ
ממיה לא סילק דעתו ומיהו אומר ר"י
דשמתא דוקא צימיהם שהיו קובעין
עממן לשמיה אחר אכילה אמרו דאין
קבע לשמיה אכל לדין לא וריצ"א
פירש במסכת תענית (דף י"ג.) שאף
לאחר שישן מותר לשמות על פי
הירושלמי ואין ר"י רואה להקל כל
כך כיון שלא נזכר צדיה זע"ש שלנו
[עין תוספות תענית י"ג: ד"ה ניס]: